

Dirk Nielandt / Marjolein Pottie
De gevaarlijke tocht

Gies bouwt graag kampen en weet alles van de natuur. Tijdens de zomer gaat hij op kamp. Samen met andere kinderen leeft hij een hele week in de natuur. Ze slapen er in zelf gemaakte tenten en gaan op trektocht. Maar dat gaat helemaal fout: een onweersbui, de leider die zijn been breekt, de groep die verdwaalt ... Wat nu?

Dit is Leesleeuw:

- boekenserie
- groeit mee met het leesniveau
- de beste schrijvers en illustratoren

ISBN 978-90-487-2044-6

9 789048 720446

www.leesleeuw.be

boekenserie

lekker lang leesplezier

De gevaarlijke tocht

Dirk Nielandt

ZWILLEN

helikopter

noodsignaal

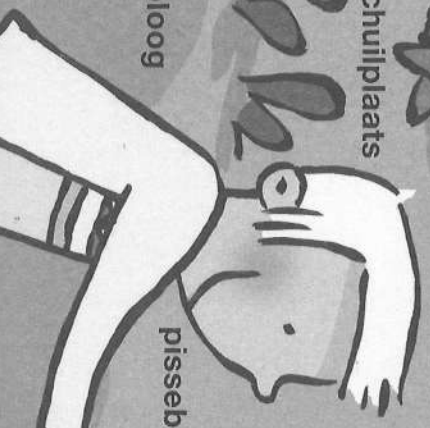

schuilplaats

bioloog

pissebed

indianen

tipi's

lucifer

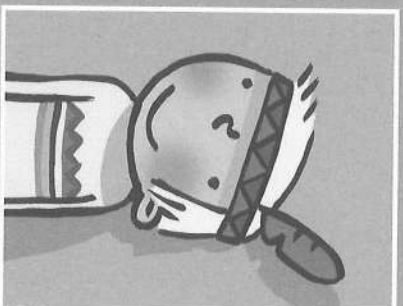

proviand

kampvuur

Naam: *Gies*

Ik woon met: *Lotte, Seppie, Aldo, Pauline,
marn en pap*

Dit doe ik het liefst: *buiten spelen*

Hier heb ik een hekel aan: *huisswerk*

Mijn droomvakantie: *op trektocht gaan
met echte indianen in Amerika*

Hoera, op kamp!

Gies is de oudste thuis.

Hij heeft twee broers en twee zussen.

Zijn broers zijn nog kleuters.

Zijn zusjes, de tweeling, leren al lezen.

Met al dat kleine grut is het vaak druk in huis.

Het valt niet mee om een rustig plekje te vinden.

Daarom trekt Gies vaak naar buiten.

Bij zijn huis is een grote tuin.

Er staat zelfs een struk bos in.

Gies bouwt graag hutten.

Pap heeft een boomhut voor hem gemaakt.

De hut is van hem alleen.

Gies kijkt er graag naar de vogels.

Hij zit er ook vaak met een boek.

Gies weet veel van de natuur.

Hij kent de namen van heel wat bomen en planten.

Hij weet welke paddenstoelen en bessen eetbaar zijn.

Hij weet ook welke giftig zijn.

En hij herkent sporen van dieren.

'Was ik maar een indiaan,' zucht Gies soms.

'Dan kon ik de hele dag buiten leven.

En ook in een tipi slapen.

In zo'n wigwam slapen echte indianen in de wilde natuur.'

Mam heeft een verrassing voor Gies.

'De zomer komt eraan,' zegt ze.

'Dan mag je op kamp.'

Ik heb je opgegeven voor een natuurkamp.

Je slaapt er in een tipi.

Je gaat er op trektocht.

Je leeft er een week als een echte indiaan.'

'Hoera!' juicht Gies.

'Ik wil ook op kamp,' roept Aldo, zijn broertje van vier.

'Jij bent nog veel te jong,' zegt Gies.

'Ik wil mee!' krijst Aldo.

'Sorry Aldo, maar dat kan niet,' zegt pap.

'Het is een kamp voor indianen.'

Jij bent een grote, stoere piraat!

Die slapen niet in tenten, maar op een schip.'

Aldo knikt.

Zo had hij het nog niet bekeken.

Hij en zijn broer spelen altijd dat ze piraten zijn.

'Jij bent de kapitein van het schip,' zegt pap.

Aldo knikt.

'Ik wil al niet meer mee,' zegt hij.

Hij holt naar boven om zich als piraat te verkleeden.

'Ik wil ook mee op kamp,' zegt Seppe, het andere broertje van Gies.

'Jij bent ook te jong,' zucht Gies.

'Ik wil toch mee!' krijst Seppe.

Pap lacht.

'Je mag ...' zegt hij.

Gies kijkt pap geschrokken aan.

Maar pap had zijn zin nog niet afgemaakt:

'... met mij mee naar de bieb.

We gaan een paar boekjes uitzoeken.'

'Hoera,' juicht Seppe.

'Mogen wij mee op kamp?' vragen Pauline en Lotte in koor.

De tweeling ziet er hetzelfde uit.

Je houdt ze alleen uit elkaar omdat Lotte een haar-

band draagt en Pauline niet.

'Wij willen ook op kamp,' zegt Lotte.

Gies kijkt pap smekend aan.

Laat ze niet meegaan, vraagt hij met zijn blik.

'Jullie gaan ook op kamp,' zegt pap.

'Maar het is een vaatwaskamp.'

Je leert er afwassen en afdrogen.'

De tweeling kijkt pap vol afschuw aan.

Meent hij dat?

Pap schiet in een lach.

De tweeling kijkt boos.

Pap met zijn grapjes altijd!

Pap knipoogt naar Gies.

Hij moet zich geen zorgen maken: hij gaat zonder broers en zussen op kamp!

Gies telt de dagen voor zijn vertrek af.

Een week van tevoren staat zijn rugzak al klaar.
Eindelijk breekt de dag van vertrek aan.

Gies is al vroeg wakker.

Vol ongeduld staat hij bij de voordeur te wachten.

Mam geeft hem een dikke knuffel.

Ze is zenuwachtig omdat hij een hele week weg gaat.

'Zul je voorzichtig zijn?' vraagt ze.

'Natuurlijk zal hij niet voorzichtig zijn,' lacht pap.

'Hij gaat op beren en wolven jagen.

Net als een echte indiaan.'

Pap en Gies lachen.

Pap plaagt mam maar een beetje.

Natuurlijk heeft Gies geen wapens mee.

Mam geeft pap een stomp.

Hij moet haar niet zo plagen!

'Tijd om afscheid te nemen,' zegt pap.

Mam geeft Gies een dikke kus.

'Ik ga je missen,' fluistert ze in zijn oor.

Gies weet eigenlijk niet of hij mam gaat missen.

Misschien wel, misschien niet.

Het is de eerste keer dat hij zo lang van huis is zonder haar of pap.

Seppe, Pauline, Aldo en Lotte staan in hun pyjama voor het raam.

Ze wuiven naar hun broer.

'Daag!' roepen ze in koor.

Pap brengt Gies naar het kamp.

Ze rijden de straat uit.

Gies wuift naar mam en zijn broertjes en zussen.

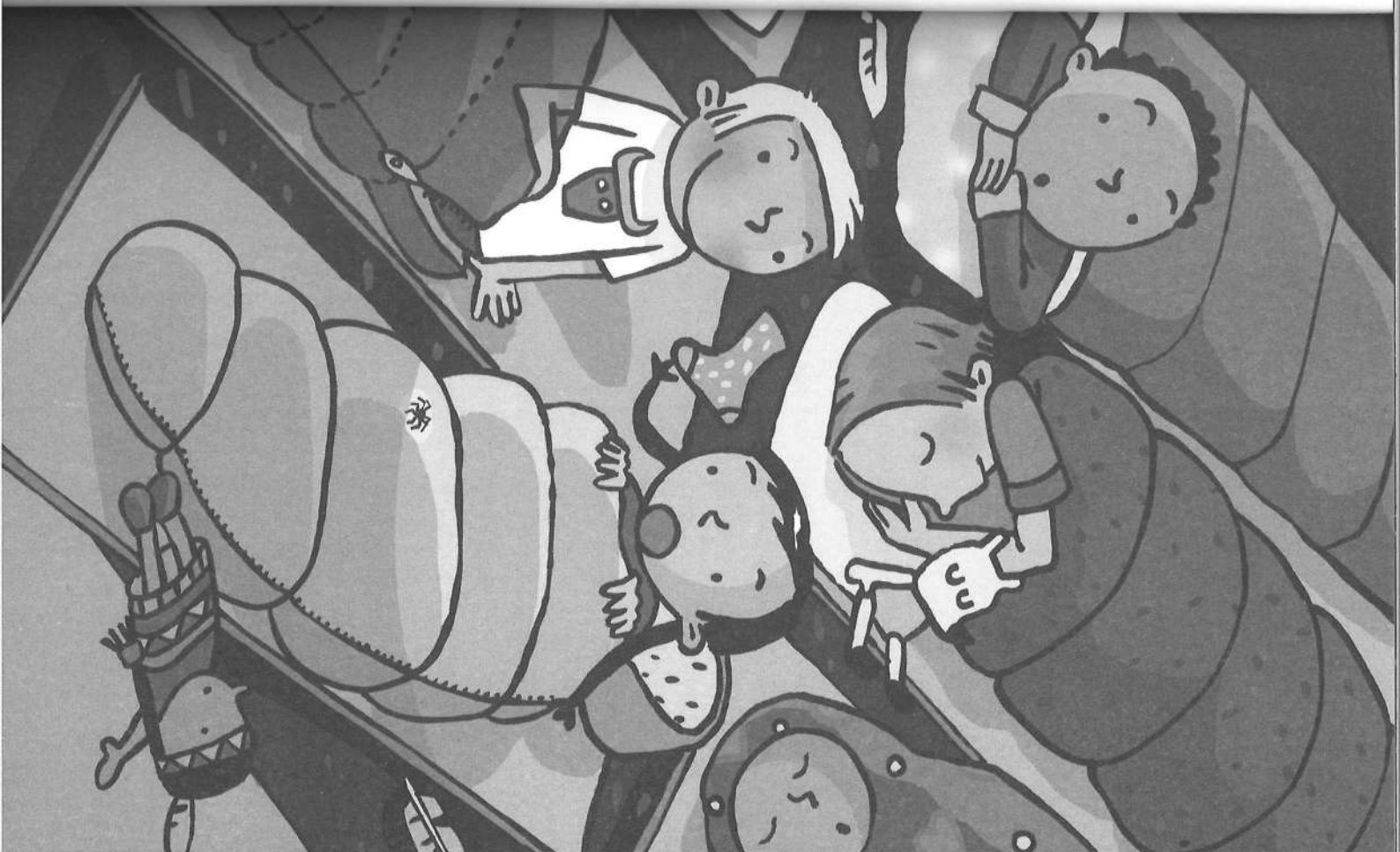
Vanavond ligt hij in een echte tipi.

Oh, wat vindt hij het spannend om op kamp te gaan!

De eerste dag

De eerste dag op kamp is wennen.
Gies kent er nog niemand.
Sommmige kinderen zijn met een vriendje gekomen,
maar hij niet.
Hij maakt met iedereen een praatje.
Zo maakt hij gelukkig snel vrienden.

Alle kinderen slapen in grote tipi's.
Dat vindt Gies wel gaaf.
De tenten staan op een weide aan de rand van
een bos.
Gies deelt zijn tipi met vijf andere kinderen.
Naast Gies ligt Ricardo.
Aan zijn andere kant slaapt een meisje.
Ze heet Larissa.
Zij gilt heel luid: 'Heéélp!'
'Wat is er?' vraagt Gies geschrokken.
Ze wijst bang naar haar slaapzak.
'Een spin!' gilt ze.
'Geen paniek,' lacht Gies.
'Het is maar een klein, lief spinnetje.'
Gies laat het beestje over zijn hand kruipen.
Larissa kijkt hem vol afgrijzen aan.
'Jekkibah, zo'n vies beest!' zegt ze.
'Helemaal niet,' zegt Gies.

'Die beesjes zijn nuttig.'
'Hij moet dood,' zegt Larissa.
Gies zet de spin buiten in het gras.
'Spinnen doen je niets.
Ze bijten niet of prikken niet.'
'Toch vind ik ze jekkibah,' zegt Larissa.
'Maar jij bent stoer omdat je niet bang bent voor
spinnen.'

'Eten!' roept Richard van de leiding.
Gies heeft een enorme honger.
En hij is niet de enige.
Iedereen stormt naar buiten en rent naar de tafels.
De kinderen krijgen een bord vol spaghetti.
Lekker, denkt Gies.
Maar niet iedereen is dol op spaghetti.
'Is er geen nasi of bami?' vraagt een meisje.
'Ik lust alleen pizza,' klaagt een jongen.
Richard schüdt zijn hoofd en lacht.
'Eet nou maar gewoon wat de pot schaft,'
zegt hij.
Richard wil zelf ook gaan zitten, maar hij struikelt.
Hij valt met zijn bord op de grond.
Zijn gezicht hangt vol slierten spaghetti.
De saus maakt vlekken op zijn broek.
Iedereen lacht.
Het is een grappig gezicht.
Richard kan er gelukkig zelf ook om lachen.

Hij haalt een nieuw bord en struikelt bijna
nog een keer.
Iedereen smult zijn bord tot de laatste kruimel leeg.

Die avond is er een kampvuur.
De kinderen halen hout uit het bos.
Op de weide is een grote, ronde plek waar vuur
gemaakt mag worden.
Richard strekt het vuur aan, maar sukkel met de
lucifers.
Er schiet er een weg.
En alle lucifers vallen uit het doosje.
Dan streekt Richard zijn trui bijna in brand.
Handig is hun leider duidelijk niet,
grappig gelukkig wel!
Iedereen lacht om zijn flaters.
Na een poos knettert het vuur.
Iedereen zit er gezellig omheen.
Richard vertelt een verhaal over hoe indianen tipi's
bouwden.
Ze zingen samen ook liedjes rond het kampvuur.
Gies vindt het heerlijk.
Het is een mooie avond.
Aan de hemel schitteren de sterren.
Dan is het bedtijd.
'Morgen gaan we op trektocht,' zegt Richard.
'Dat wordt een flink eind wandelen.
Maar nu eerst lekker slapen in jullie tipi.'

Die nacht slaapt Gies heerlijk in zijn slaapzak ...
Hij heeft mam, pap, broers of zussen nog geen
minuut gemist!

Onweer

De volgende morgen moet iedereen vroeg opstaan.
Het is een mooie dag.
De zon schijnt al.

'Vandaag gaan we op trektocht,' zegt Richard.
'We maken een lange tocht langs de rivier.
Doe je wandelschoenen aan.
Neem ook je rugzak mee.
Vergeet je regenjas en waterfles niet.
Maar zorg ervoor dat je rugzak niet te zwaar is.
Neem alleen het minimum meel
Dus niet meer dan nodig is.
Het is een primitieve tocht.
Dus ook geen gsm meel!
Je hebt toch geen bereik in het dal.'

Even later staat iedereen klaar.
Richard heeft een band rond zijn hoofd geknoopt.
Hij ziet eruit als een echte indiaan.
'Ik ben een Mohikaan,' zegt hij.
'Dat is een stam van indianen.
We leefden in Amerika.
We werden uit onze tipi's verdreven.
Nu moeten we op zoek naar nieuw land.
Uch!
'Uch!' antwoorden alle kinderen in koor.

Richard loopt voorop.

Iedereen volgt in een lange rij.

Ze lopen over een smal pad langs de rivier.

Het is een prachtige weg.

Hij slingert tussen de bomen door.

Er zijn in de wijde omtrek geen huizen te zien.

En ze komen ook geen mensen tegen.

Soms gaat het pad steil omhoog.

Soms daalt het heel scherp.

Dan komen ze bij een steile helling.

'In de winter is dit een skipiste,' zegt Richard.

'Jammer dat er geen sneeuw ligt,' zegt Larissa.

'Het lijkt me wel leuk om hier naar beneden te glijden.'

Voor sommige kinderen is de tocht erg zwaar.

'Het is veel te warm,' klaagt Damian.

'Het koelt straks wel af,' zegt Gies.

'Hoe weet jij dat?' vraagt Larissa.

Gies wijst naar de lucht.

'In de verte wordt de lucht donker.

Er komt onweer aan,' zegt hij.

'Ik heb geen regenjas bij me,' zegt Larissa.

'Dat is niet slim,' zegt Gies.

'Nou ja ... het was zulk mooi weer.'

'Op een trektocht moet je altijd rekening houden met regen,' zegt Gies.

Hij krijgt al snel gelijk.

De lucht zit vol donkere wolken.

De eerste druppels vallen al naar beneden.

Kort daarna schrikken de kinderen van een luide donderslag.

Kort daarna volgt een bliksemflits.

Dan begint het hard te regenen.

'Help, ik word kletsnat,' klaagt Larissa.

Gies zucht.

Wat een stortbui!

Hij geeft haar zijn regenjas.

Zelf heeft hij geen last van natte kleren.

'We moeten schuilen,' zegt Richard.

'Het onweer komt dichterbij.'

Hij kijkt zoekend rond.

Ze staan nog boven op de helling.

'We moeten snel afdalen,' zegt Gies.

'Bij onweer is het niet veilig op een hoog punt.'

'Je hebt gelijk,' zegt Richard.

Ze haasten zich in groepjes naar beneden.

Gies telt hoeveel tijd er tussen de bliksem en de donder zit.

Is dat minder dan vijftien seconden?

Dan moeten ze direct een schuilplaats zoeken.

Richard wijst naar een grote, hoge boom.

'Daar kunnen we onder gaan staan,' zegt hij.

'Nee joh!' roept Gies.

'Bij onweer mag je nooit onder een boom gaan staan!
De boom trekt de bliksem aan.
Dat is gevaarlijk.
Dat weet toch elke Mohikant!'
'Ja eh ... je hebt gelijk,' stamelt Richard.
'Een grot is veilig,' zegt Gies.
'Of op je hurken gaan zitten in lage struiken.'
Een grot zien ze niet, maar struiken wel.

Alle kinderen gaan gehurkt in de struiken zitten.
De wolken drijven langzaam weg.
De donder klinkt steeds verder weg.
'Over een paar minuten is het voorbij,' zegt Gies.
Iedereen is blij dat Gies mee is, zelfs Richard.
'Hoe komt het dat je zoveel van de natuur weet?'
vraagt Richard.
'Weet ik niet,' zegt Gies.
'Ik vind het gewoon leuk.'

Een paar minuten later is de lucht weer helemaal blauw.

Iedereen is wel driftnat.

'Dat droogt wel op,' zegt Richard.

'Kunnen we niet beter terug naar het kamp gaan?' vraagt Larissa.

'Een echte indiaan geeft de moed nooit op,' zegt Richard.

'We lopen door, volg me! We gaan zuidwaarts!'

Richard vertrekt.

Iedereen volgt hem, behalve Gies.

'Waarom blijf je staan?' vraagt Damian.

'Omdat Richard niet naar het zuiden, maar naar het noorden gaat.'

De groep blijft staan.

Ze kijken Gies verbaasd aan.

Richard lacht zwakjes.

'Hoe weet jij dat?' vraagt hij.

'Dat zie je aan de stand van de zon,' zegt Gies.

'Ja eh ... sorry hoor,' zegt Richard.

'Ik heb geen diploma zonlezen.'

Gies wijst het zuiden aan.

'Weet je zeker dat we naar het zuiden moeten?' vraagt hij.

'Ik eh ... ik denk het wel,' antwoordt Richard.

Gies krijgt het idee dat Richard niet goed weet hoe

hij moet lopen.

Hij besluit er niets van te zeggen.

Hij wil de anderen niet ongerust maken ...

De groep gaat weer op pad.

Ze stappen stevig door het bos.

De rivier horen of zien ze niet meer.

Overal waar ze kijken, zien ze bomen.

Het pad is nat en modderig na het onweer.

Richard loopt voorop.

Opeens slaakt hij een luide gil.

Hij glijdt uit en tuimelt van een helling.

Onder aan de heuvel blijft hij liggen.

Hij grijpt naar zijn been en kreunt.

'Auw ... auw ... mijn been ...'

Honger

De kinderen dalen langzaam de helling af.
Heel voorzichtig.
Door de modder is het erg glad.
Richard kreunt van de pijn.
'Ik geloof dat mijn been gebroken is,' zegt hij.
'Wat moeten we nu doen?' vraagt Larissa bang.
Gies denkt diep na.
Met tien kinderen in een groot bos.
De leider heeft een gebroken been.
Ze weten niet waar ze zijn.
Het is een moeilijke situatie ...

'Heeft iemand een gsm bij zich?' vraagt Gies.
Niemand.
'Richard had toch gezegd om die niet mee te nemen,'
zegt Damian.
'Maar ik heb er wel een op zak,' zegt Richard.
'Voor noodgevallen.'
Gies zucht opgelucht.
'Dit is een noodgeval,' zegt hij.
Richard pakt zijn gsm.
Hij kijkt er verbaasd naar.
Dan schudt hij ermee.
'Stom.
Ik ben vergeten mijn gsm op te laden.'

De batterij is leeg.

Ik kan hem dus niet gebruiken.'

Gies heeft er genoeg van.

'Ik heb honger,' moppert Damian opens.

'Ik ook!' zeggen de andere kinderen in koor.

'Denk je dat je kunt lopen?' vraagt Gies aan Richard.

Die kreunt en schudt zijn hoofd.

'Dan ga ik hulp halen,' zegt Gies.

'En wij?' vraagt Larissa.

'Jullie moeten wachten.

Kunnen jullie onderussen een hapje eten.'

'Goed plan,' zegt Richard.

'Wie heeft de rugzak met proviand meegenomen?'

Iedereen kijkt verbaasd naar iedereen.

'Welke rugzak en wat is proviand?' vraagt Gies.

'Nou eh ... die grote, bruine met broodjes erin.

Ik heb hem bij Damians tipi neergezet.'

Iedereen kijkt weer naar iedereen.

'Wie heeft de rugzak met broodjes?'

Had ik niet aan iemand gevraagd om die te

dragen?' vraagt Richard.

Iedereen schudt 'nee'.

'Oeps, foutje van mij!' zegt Richard.

'Dan zijn we de broodjes dus vergeten.'

Meteen kreunt hij weer van de pijn.

Gelukkig voor hem dat hij pijn heeft, denkt Gies.

Anders zou ik heel boos op hem worden.

Hij maakt van de trektocht een puinhoop.

'We hebben echt honger, hoor,' moppert Damian weer.

'Zou er een pizzeria in de buurt zijn?' mijmert hij.

Iedereen schiet in de lach.

'We zijn kilometers van de bewoonde wereld af.

We zitten midden in een bos.

Hier vind je heus geen pizzeria,' zegt Richard.

'Jammer,' zegt Damian.

'Ik ga hulp halen,' zegt Gies.

'Maar er moet wel iemand met me mee gaan.

Wie helpt me?'

'Ik!' zegt Larissa.

'Ik ook!' zegt Damian.

'Prima, we proberen zo snel mogelijk terug te zijn.

Jullie blijven hier met zijn allen wachten.'

Op zoek naar hulp

Gies, Larissa en Damian gaan samen op pad.

Gies stelt voor om via dezelfde weg terug te keren naar het kamp.

'Dat is veiliger,' beweert hij.

'Als we verder lopen, verdwalen we misschien.'

Als we dezelfde weg teruglopen, kan ik onze sporen volgen.

Dan komen we weer bij de rivier uit.

Dan is het niet moeilijk om het kamp terug te vinden.'

Dat vinden Damian en Larissa een goed idee.

De tocht is lang en zwaar.

Hun maag gromt van de honger.

'Ik kan niet meer,' zegt Damian na een poos.

'Geef niet op,' zegt Gies.

'We kunnen je niet alleen achterlaten.'

'Maar ik heb zo'n honger,' klaagt Damian.

Gies kijkt rond.

'Wat zoek je?' vraagt Larissa.

'Met wat geluk groeien hier bessen of bos-aardbeien,' zegt Gies.

'Dan kunnen we die plukken en eten.'

Ze zoeken bessen, maar vinden niets.

'Lekker, een pardenbloem!' roept Gies opeens.

Damian en Larissa kijken hem aan alsof hij gek is.

'Proef maar,' zegt Gies.

Hij plukt de groene blaadjes van de bloem.

Hij steekt zo'n blaadje in zijn mond en kauwt erop.

'Best lekker, hoor,' zegt hij.

Hij geeft Larissa en Damian er elk één.

Ze aarzelen.

Damian durft als eerste.

Hij steekt het blaadje in zijn mond.

'Niet gek,' zegt hij.

Larissa probeert het ook.

'Een beetje bitter,' zegt ze.

'Op een pizza is het een heerlijke combinatie,' lacht Gies.

'Kun je de bloem ook eten?' vraagt Larissa.

Gies knikt.

'Zelfs de wortel kun je eten.'

Maar die moet je wel bakken of koken, zoals aardappelen.'

'Wat weet jij veel!' zucht Larissa.

Gies wordt er een beetje verlegen van.

'Kom, we moeten opschieten,' zegt hij.

'Binnen een paar uur wordt het al donker.'

Ze zetten hun tocht voort.

Weer moeten ze omhoog, een gladde helling op.

De zoveelste al.

Opeens glijdt Larissa uit.

Ze ligt languit op de grond.

Gies helpt haar overeind.

'Pijn gedaan?' vraagt hij.

'Dat valt wel mee,' zegt Larissa sip.

Haar kleren zitten vol modder.

Opeens gilt ze heel luid.

'Help! Help!'

'Wat is er?' vraagt Gies bezorgd.

'Een vies beest!'

Het kruipt op mijn arm!'

Ze kijkt bang naar haar arm.

'Het is maar een pissebed,' glimlacht Gies.

'Niets om bang voor te zijn.'

Gies laat het diertje over zijn hand kruipen en zet het op de grond neer.

Larissa geeft hem een zoen op zijn wang.

Gies schrikt.

'Je bent mijn held,' zegt ze.

'Zonder jou zouden we het niet redden.'

Maar Gies zucht bezorgd.

'Ik ben bang dat we toch verdwaald zijn,' zegt hij.

'Ik zie geen sporen meer.'

'Ze zijn gewist door de stortbui.'

Larissa en Damian kijken hem bang aan.

'Betekent dat ...?'

Gies knikt.

'We zijn hopeloos verdwaald,' zegt hij.

Verdwaald

Ze zijn écht verdwaald.

Gies heeft geen idee meer waar ze zijn.

Hij weet niet of ze naar noord of zuid moeten gaan.

'We kunnen beter op hulp wachten,' zegt Larissa.

Gies denkt na.

Misschien heeft Larissa gelijk.

Er komt vast hulp!

'Ik maak me wel zorgen om Richard,' zegt Gies.

'Hij heeft veel pijn.

Hij moet zo snel mogelijk naar een ziekenhuis.'

Ze denken alle drie hard na.

Opeens horen ze een vliegtuig.

Gies kijkt omhoog.

'We kunnen een noodsignaal maken,' zegt hij.

'Wat is dat?' vraagt Damian.

'Dat is iets om de aandacht te trekken.

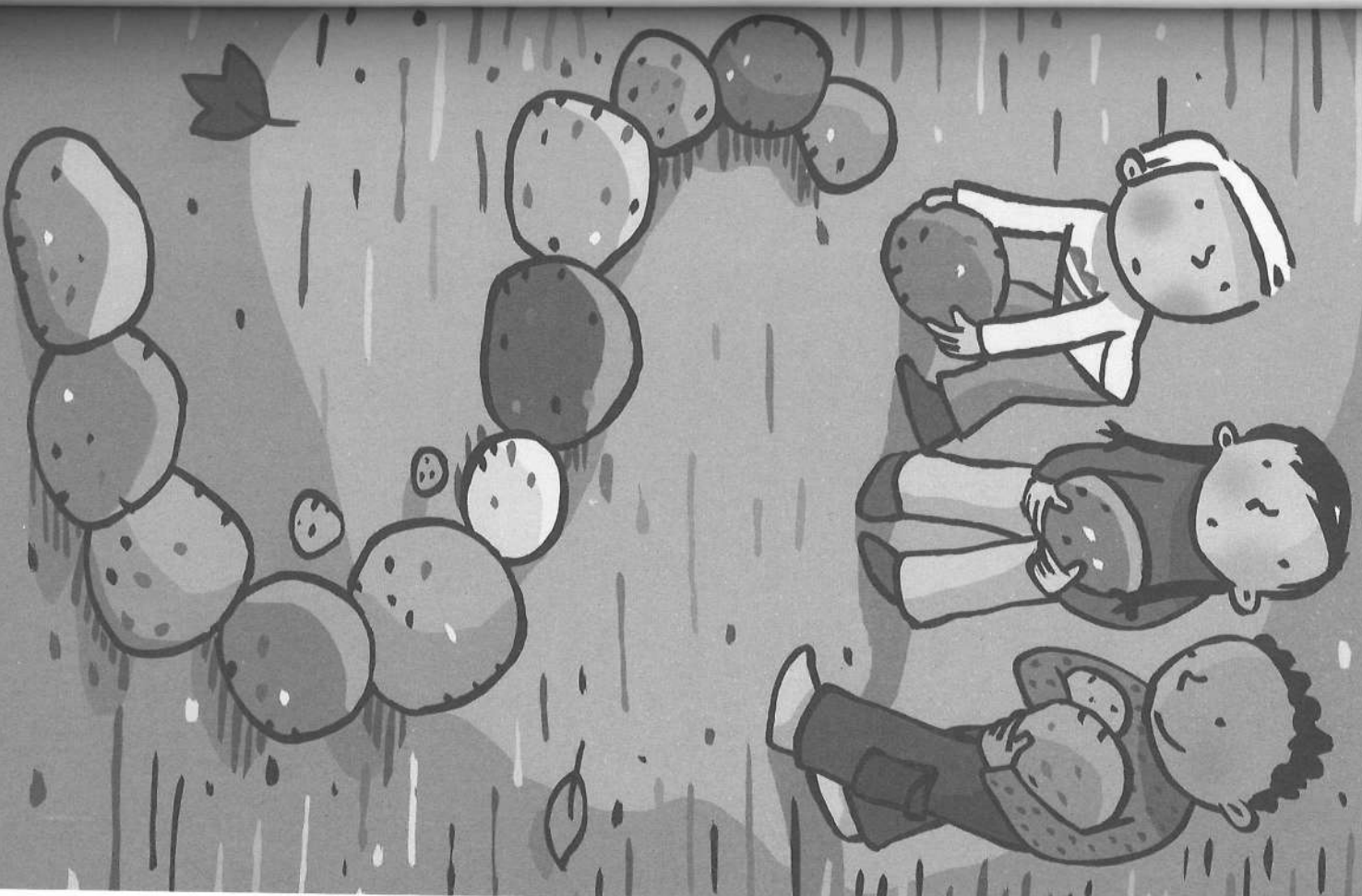
We leggen keien in de vorm van de letters SOS.

Als een piloot dit teken ziet, weet hij dat er hulp nodig is.'

Ze gaan aan de slag.

Ze sjouwen grote stenen bij elkaar.

Larissa, Damian en Gies leggen eerst stenen in een S-vorm.

Heel groot, zodat je het duidelijk ziet vanuit de lucht.
Daarnaast leggen ze stenen in een cirkel.
Daarnaast nog een S.

Vanuit de lucht kun je nu SOS lezen.

Die drie letters betekenen over de hele wereld 'help'.

Nu moeten ze wachten tot er weer een vliegtuig komt.
Ze gaan zitten.

Damian neemt een slok water uit zijn fles.

'Wees zuinig met drinkwater,' zegt Gies.

'Je zult elke druppel nodig hebben.'

Ze zitten in stilte bij elkaar.

Gies bedenkt dat hij niet veel weet van zijn twee vrienden.

'Heb jij hobby's?' vraagt hij aan Larissa.

'Ik ben dol op film,' zegt ze enthousiast.

'Ik kijk veel tv en ga elke week naar de bioscoop.'

Het is mijn grote droom om in een film mee te spelen.'

'Wat leuk,' zegt Damian.

'Als je later beroemd bent, kunnen wij zeggen dat we met jou op kamp waren.'

'En dat we samen verdwaald waren,' voegt Gies eraan toe.

Ze lachen, maar niet van harte.

Zo vergeten ze de honger even en dat het langzaam donker wordt.

Larissa en Damian gruwen van de gedachte dat ze hier moeten slapen.

Daarom praten ze liever over leuke dingen.

'Wat vind jij leuk?' vraagt Larissa aan Damian.

'Muziek,' antwoordt Damian.

'Ik speel viool.'

En ook gitaar.

Mam en pap zeggen dat ik heel muzikaal ben.

Ik droom ervan om later muzikant te worden.

Of nog beter: dirigent van een orkest.'

'Wat leuk,' zegt Gies.

'Misschien word jij later ook wel beroemd.'

Ze lachen.

'Gies gaat later vast biologie studeren,' zegt Larissa.

'Dan wordt hij een beroemde bioloog.'

'Wat is dat?' vraagt Damian.

'Een bioloog is iemand die alles over de dieren en de natuur weet.'

Opeens horen ze een vreemd geluid in de lucht.

Gies kijkt omhoog.

Larissa kijkt hem aan.

'De motor van een vliegtuig?' vraagt ze.

'Van een helikopter?' juicht Gies.

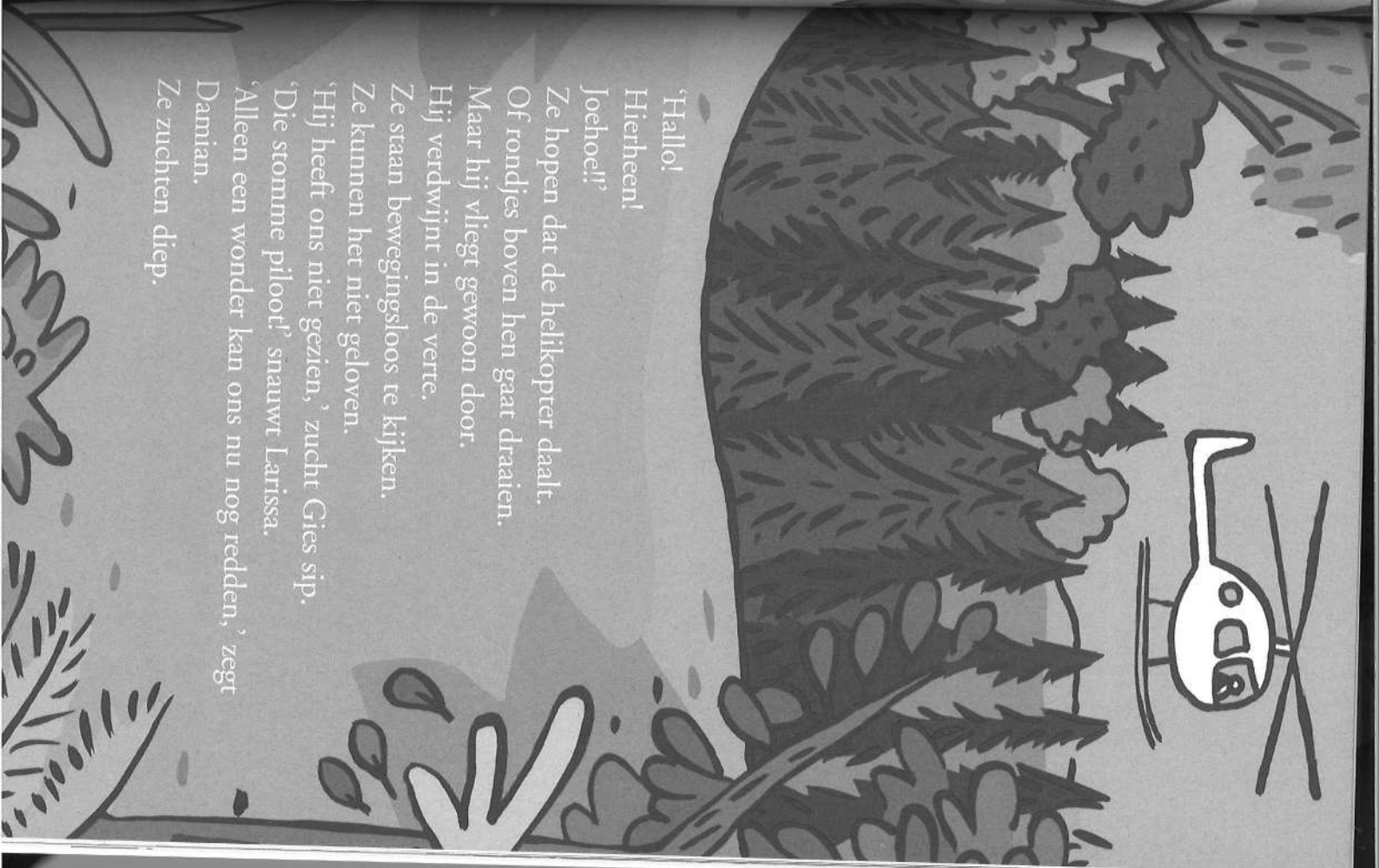
Ze springen alle drie op.

Er vliegt inderdaad een helikopter boven het bos.

'Zou hij ons SOS zien?' vraagt Damian zich af.

'Vast wel,' antwoordt Gies.

Ze springen en zwaaien en roepen.

'Hallo!
Hierheen!
Joehoel!'
Ze hopen dat de helikopter daalt.
Of rondjes boven hen gaat draaien.
Maar hij vliegt gewoon door.
Hij verdwijnt in de verre.
Ze staan bewegingsloos te kijken.
Ze kunnen het niet geloven.
'Hij heeft ons niet gezien,' zucht Gies sip.
'Die stomme ploot!' snauwt Larissa.
'Alleen een wonder kan ons nu nog redden,' zegt
Damian.
Ze zuchten diep.

Een vuur

Het wordt donker.

Ze hebben erge honger.

'We moeten ons klaarmaken voor de nacht,' zegt Gies.

'Dat durf ik niet,' zegt Larissa bang.

'We hebben geen keus.

Ik stel voor dat we hout zoeken.

Dan maak ik een vuurtje.

Dat houdt ons vannacht warm.'

'Heb je lucifers bij je?' vraagt Damian.

'Nee,' antwoordt Gies.

'Hoe denk je dan vuur te maken?'

'Dat zul je wel zien,' zegt Gies.

Tijdens het hout zoeken, ontdekt Gies een pootafdruk.

Hij kijkt er bezorgd naar.

Gies toont Larissa de afdruk in de grond.

'Van welk dier is het?' vraagt ze.

'Het heeft de vorm van een ei.'

'Nou en?'

'Je ziet ook de afdruk van nagels.'

'Dus ...?'

'Dus kan het een vos zijn ...' zegt Gies.

Maar hij aarzelt om zijn zin af te maken.

'Een vos of ...?' dringt Larissa aan.

'Of een wolf,' zegt Gies zacht.

'EEN WOLF?' gilt Larissa luid.

'Leven hier wolven?'

'Van die heel enge, boze wolven?'

'Nee, dat denk ik niet,' zegt Gies.

'Weet je het zeker?'

'Ja hoor, het is een vos.

Die doet niets.

'Maak je dus maar geen zorgen.'

Maar dat doet Larissa wel.

Stel dat er toch wolven zijn ...

Kon ik de politie maar bellen, denkt ze.

'Zijn wolven bang voor vuur?' vraagt Larissa aan

Gies.

'Heel bang,' antwoordt hij.

'Laten we dan een heel groot vuur maken!'

'Dat is te gevaarlijk,' zegt Gies.

'Waarom?'

'Vuur maken in een bos is link.

Het kan een bosbrand veroorzaken.

Het heeft wel geregend, dus het hout is nat.

Maar toch moeten we heel voorzichtig zijn.

Er zijn zes regels om vuur te maken:

1. Doe het alleen op een plaats waar het ook mag.
2. Zoek een veilige plaats om vuur te maken.
3. Maak nooit vuur in de hei.
4. Laat het vuur nooit alleen achter.
5. Maak nooit vuur als het hard waait.
6. Doof het vuur en bedek het daarna met aarde.'

Larissa glimlacht.

Gies weet zoveel van de natuur.

Bij hem voelt ze zich veilig.

'Het hout ligt klaar,' meldt Damian.

'Prima,' zegt Gies.

'Zoek ook nog wat gedroogd gras bij elkaar.'

'Waarom?'

'Om onder het hout te leggen.

Dat vat snel vuur.

En laat het hout lekker fikken.'

Even later is alles klaar.

'Ik ben benieuwd hoe je het vuur gaat aansteken,'
zegt Damian.

Gies haalt uit zijn zak een doosje lucifers.

'Maar je zei dat je geen lucifers had!' zegt Damian.

Gies grijnst.

'Ik heb ook geen lucifers ...'

Hij schuift het doosje open.

Er ligt één lucifer in.

'Ik heb maar één lucifer!'

Gies lacht.

'Die heb ik altijd op zak.

Voor een noodgeval.'

'Nou moe,' zucht Larissa.

'Dan moet het wel meteen lukken met die ene
lucifer.

Je krijgt geen tweede kans.'

Gies knikt.

'Er is niet veel wind.

Het zal wel lukken.'

Gies hurkt neer bij het hout.

Hij drukt de kop van de lucifer tegen het doosje.

Dan strijkt hij hem af.

De lucifer schiet in brand.

Gies houdt de lucifer tegen het droge gras.

Het knettert en ...

Het gras vat vlam.

Larissa, Gies en Damian zuchten opgelucht.

'Hèhè ...'

Het gras vat goed vuur.

De vlam doet een paar takjes ontbranden.

De takjes sissen.

De vlam schuurt tegen de grote blokken hout.

Langzaam beginnen die ook te branden.

Het vuur knettert.

Ze gaan alle drie rond het vuur zitten, dicht bij
elkaar.

Het is al bijna donker.

'Nu zijn we veilig voor de nacht,' zegt Larissa.

'We zijn net zigeuners,' zegt Damian.

'Nee, indianen,' zegt Larissa.

Opeens schrikken ze van een luide knal.

Een donderslag!

Gies springt op.

'Er komt onweer aan,' zegt hij bezorgd.

'De donder is nog ver weg.

Maar het onweer komt eraan ...

Alleen een wonder kan ervoor zorgen dat we droog

blijven.'

'Regen?

Maar dan dooft het vuur!' roept Larissa sjp.

'Dan zitten we in het donker ...

De hele nacht ...

In dit enge bos ...'

Ze kan wel huilen!

De nacht valt

'We mogen de moed niet verliezen,' zegt Gies.

'We moeten een tipi bouwen.

Dan blijven we droog.

Maar we moeten wel snel zijn.

Het onweer komt dichterbij.

Geen tijd te verliezen.'

Terwijl in de verte de donder klinkt, zoeken ze snel naar grote takken.

Gies zet ze stevig tegen elkaar.

Hij maakt een geraante van hout, in de vorm van een tipi.

Hij is er handig in, dat zie je meteen.

'Meestal bouw ik een hut voor de lol,' lacht hij.

'Dit keer is het menens.'

'Snel,' zegt Damian ongerust.

'Ik voel de eerste druppels al!'

Gies legt allemaal bladeren en varens op de takken.

Het lijkt op een echte tipi.

'Zo leefden de indianen in de oertijd,' zegt Larissa.

De druppels worden dikker.

'Schuilen!' roept Gies.

Ze kruipen alle drie in de tipi.

Er is net plaats genoeg.

'Met wat geluk blijven we nu droog,' hoopt Damian.

De regen dooft het vuur snel.
Het wordt donker.
In de verte flitst af en toe de bliksem.
De donder blijft gelukkig ver weg.

'Het onweer drijft de andere kant op,' zegt Gies.
'We krijgen alleen regen.'
'Ik heb het koud,' klaagt Larissa.
'Ik heb honger,' moppert Damian.
'Ik heb pret,' zegt Gies.
Het is even stil.
'Meen je dat?' vraagt Damian dan verbaasd.
'Ja,' lacht Gies.
'Dit is toch een spannend avontuur?'
'Ik vind het eng,' zegt Damian.
'Dat is maar hoe je het bekijkt,' zegt Gies.
'Er kan ons niets gebeuren.'
Ze zijn ons vast al aan het zoeken.
Het is een kwestie van tijd voor ze ons vinden.
Misschien al binnen een paar minuten.
Probeer het als een spel te zien.'
'Hoe doe je dat?' vraagt Larissa.
'Ik stel me voor dat we pioniers zijn.
Dat we een nieuw land hebben ontdekt.
Waar indianen wonen.'
Leuk toch!
Damian en Larissa blijven stil.

'Toch heb ik nog honger,' zucht Damian dan.
Ze moeten allemaal lachen.

Het is nu helemaal donker.

De regen stopt.

Iedereen is moe.

Gies voelt zijn ogen zwaar worden.

Damian is net al in slaap gevallen.

'Hij snurkt,' fluistert Larissa.

Ze giechelt.

Dan wordt het weer stil.

Het is heel stil.

'Is die stilte normaal?' vraagt Larissa.

Dan schrikken ze opeens van een luid gejack.

'Woehoehoe ...' klinkt het in de verte.

Bang grijpt ze de arm van Gies vast.

'Wat-wat is dat?' stamelt ze.

'Wolven?'

'Woehoehoe,' klinkt het weer.

Damian schrikt wakker.

'Wat zeg je?' vraagt hij suf.

Dan springt hij geschrokken op.

'WOLVEN?' roept hij bang uit.

Zijn hoofd raakt de takken.

De takken schuiven over elkaar.

De tipi stort in elkaar.

Alle drie liggen ze bedolven onder de takken en varens.

'Heeft iemand zich pijn gedaan?' vraagt Larissa.

'Nee,' kreunen de andere twee.

'Gelukkig.'

'Woehoehoe,' klinkt het weer.

'Het zijn geen wolven,' zegt Gies.

'Het zijn honden.'

'Hulpen honden zo?'

'Het zijn honden van een boerderij.'

'Een boerderij???' roepen ze in koor.

Er is een boerderij in de buurt.

Dat is hun redding!

Een boerderij

De wolken zijn inmiddels weggedreven.
De hemel is opgeklaard.
De maan is opgekomen.
Het zwakke schijnsel verlicht het bos.

'Ik klim in een boom,' zegt Gies.
'Zo hoog als ik kan.

Dan kijk ik waar de boerderij is.'

Gies klautert in de boom.

Hij klimt van tak naar tak.

'Als je een boerderij ziet, maak ik een dans van
vreugde!' zegt Larissa.

'En?'

Zie je al iets?' vraagt Damian.

Het blijft stil in de boom.

Door het gebladerte zien ze Gies niet meer.

'Ben je daar nog?' vraagt Larissa bezorgd.

Opeens horen ze gelach.

Het is Gies.

'Wat is er?'

Gies antwoordt niet, maar lacht nog luider.

'Hij is gek geworden,' zegt Damian.

'Welnee.

Gies?'

Waarom lach je?' vraagt Larissa.

'Omdat er aan de andere kant van de heuvel ...'
Gies kan zijn zin niet afmaken.
Zo hard moet hij lachen.
'Daar ligt een boerderij,' zegt hij lachend.
'Hoeveel kilometer hier vandaan?' vraagt Larissa.
'Vlakbij!' lacht Gies.

Wat een grap!

Ze dachten kilometers van de bewoonde wereld
te zijn.

Ze dachten diep in het bos verdwaald te zijn.

Maar als ze even over de rand van de heuvel had-
den gekeken, hadden ze de boerderij zien liggen!

'Er brandt licht.

Ze zijn nog wakker,' zegt Gies.

Damian schiet ook in de lach.

Larissa danst zoals beloofd een dans.

Wat een hilariteit!

Ze liggen allemaal dubbel van het lachen.

Gies klimt uit de boom.

Ze rennen de heuvel af en stoppen bij een grote
poort.

Er staat in grote letters *Hulpcentrum voor vogels* op
de poort.

Daronder staat de foto van een vogel.

'Dat is een kolibrie,' zegt Damian.

'Nee gekkie, een pelikan,' lacht Gies.

'Wat is een hulpcentrum voor vogels?'

vraagt Larissa.

'Dat is een centrum waar zieke vogels beter
gemaakt worden.'

Gies drukt op de bel.

Wat een kamp!

Damian, Larissa en Gies worden binnengelaten door een vrouw.

Ze is heel lief.

'Welkom,' lacht ze.

Even later zitten ze warm en droog binnen.

Maar ze zijn er niet alleen!

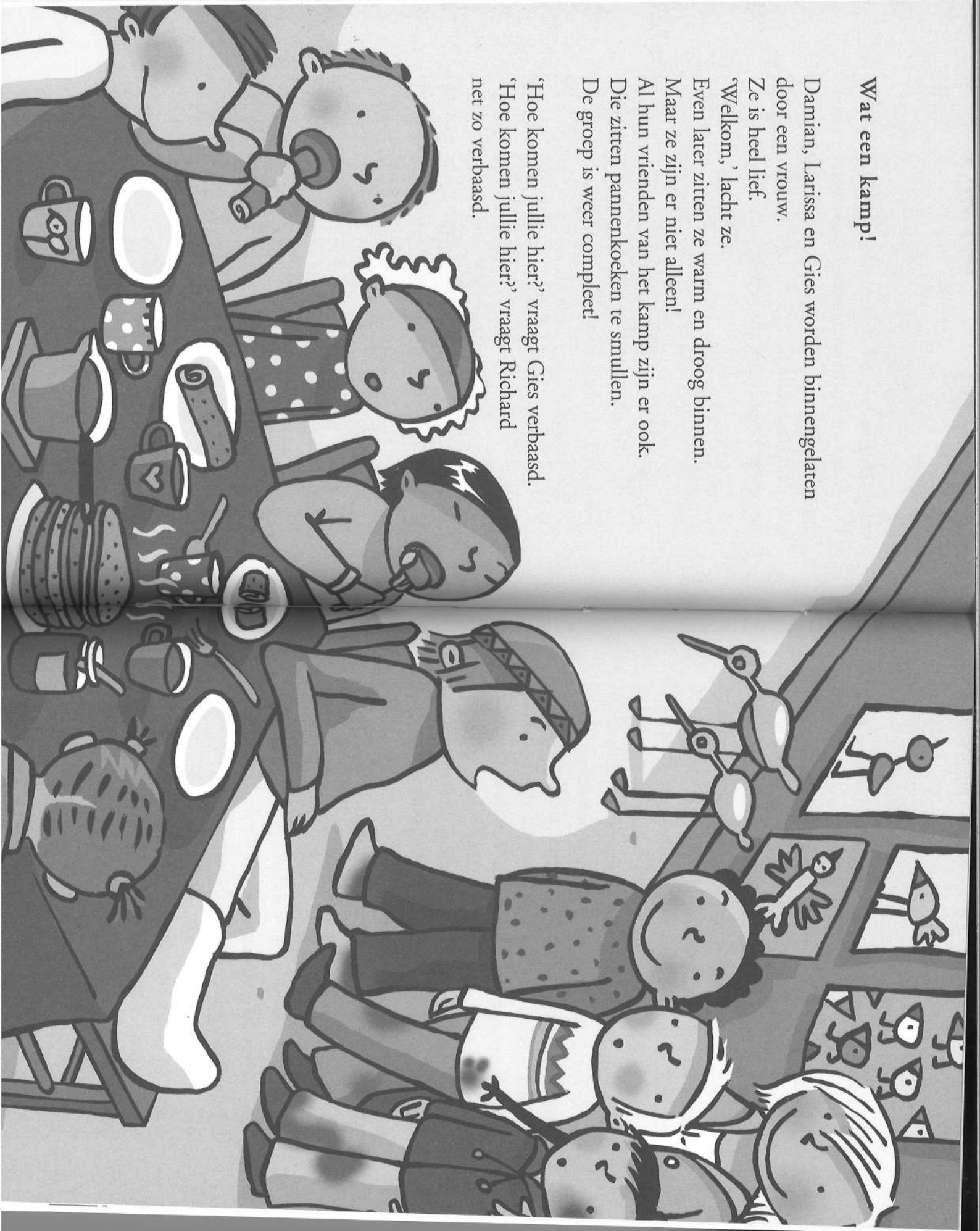
Al hun vrienden van het kamp zijn er ook.

Die zitten pannenkoeken te smullen.

De groep is weer compleet!

'Hoe komen jullie hier?' vraagt Gies verbaasd.

'Hoe komen jullie hier?' vraagt Richard net zo verbaasd.

Zijn been zit in het gips.

'Jij eerst!' zegt Gies.

Richard vertelt dat ze niet lang op hulp hebben hoeven wachten.

Net na het vertrek van Gies, Larissa en Damian werden ze al gevonden door een stel wandelaars.

Die zijn dokter Jan gaan halen.

Dat is de dierenarts van het hulpcentrum voor vogels.

Hij woont in het huis waar ze nu zijn.

Hij is Richard en de groep komen halen.

Daarna is hij met Richard naar het ziekenhuis gereden.

In het hospitaal werd Richards been in het gips gezet.

'Dokter Jan is toen naar jullie gaan zoeken.

Samen met enkele mensen uit de buurt zijn ze nog altijd op zoek,' zegt Richard.

'Nee hoor,' zegt de vrouw van dokter Jan.

'Ik heb naar zijn gsm gebeld.

'Ze zijn al op de terugweg.'

'Logisch dat ze ons niet vonden,' zegt Gies.

'Wij waren verdwaald ...

De hele tijd geloofden we dat we kilometers van de bewoonde wereld waren.

Maar we zaten hier vlakbij.

Aan de andere kant van de heuvel.

In een zelfgebouwde tipi!'

'Het was een spannend avontuur,' zegt Larissa stoer.

'We waren niet bang.

'We hadden pret,' zegt Damian.

'We waren net pioniers,' zegt Larissa.

Iedereen lacht.

Maar iedereen is ook blij dat het avontuur voorbij is.

En pannenkoeken hebben nog nooit zo lekker gemaakt.

Damian eet er wel acht!

De rest van de kampweek is minder avontuurlijk.

Maar toch ook heel leuk.

Ze spelen vaak in het bos.

Ze gaan zwemmen in de rivier.

Ze bezoeken het centrum voor vogelhulp.

Ze kijken er naar de vogels.

'Ik word bioloog!

Dan kan ik later boswachter worden,' zegt Gies.

'En dan ga ik de natuur beschermen.'

Een trektocht doen ze niet meer.

'Met mijn been in het gips kunnen we helaas geen wandeltocht meer maken,' zegt Richard sip.

Maar eerlijk gezegd vindt niemand dat erg.

Ze hebben even genoeg van trektochten.

Gies, Damian en Larissa zijn de rest van de week heel dik met elkaar.
Ze zijn altijd samen.
Ze beloven elkaar ook plechtig dat ze na het kamp vrienden zullen blijven.
De week vliegt voorbij.
De laatste avond maken ze een groot vuur.
Iedereen zit er omheen.
Richard speelt op zijn gitaar.
Hij is onhandig en verstrooid.
Hij kan niet goed een trektocht leiden.
Maar hij is een leuke leider.
Hij is grappig en een goede muzikant.
Zo heeft ieder zijn eigen kwalteit.
Iedereen zingt uit volle borst mee.
Iedereen heeft het naar zijn zin.
Niemand wil morgen al naar huis gaan.
Iedereen vindt een week op kamp te kort.

Maar Gies mist mam, pap, Aldo, Seppe, Pauline en Lotte toch een beetje.
Hij kijkt er stiekem naar uit om weer thuis te zijn.
Bij die leuke bende.
Hij kijkt ernaar uit om hun over al zijn avonturen te vertellen.

Volgend jaar gaat hij weer op kamp.
'En dan gaan we weer op trektocht,' zegt Richard.
'Doe dat maar niet,' zegt Gies.
Iedereen moet daar hard om lachen!